

Egy erdei fülesbagoly naplójából, avagy

A Bakonysárkányi Fekete István Általános Iskola szimbólumának tollából

Asio otus vagyok, magyarul erdei fülesbagoly. Ami a családfámat illeti, a madarak osztályának a bagolyalakúak rendjébe, a bagolyfélék családjába tartozom. Nevem ellenére kerülöm a nagy, zárt erőket, inkább a kis erdőfoltokat, folyóártereket szeretem, sőt még parkokban, öreg temetőben is jól érzem magam. Sokan nem is gondolják, hogy testem mindössze 35 cm, mert a ruházatom kissé megtévesztő, a tollazatom miatt nagyobbnak látszodom. Alapvetően a rozsdabarna színt kedvelem, de fekete foltokkal is igyekszem az egyhangúságot megtörni viseletemen. Jellegzetességem a narancssárga szem és a tollfűl, melyről időnként tévesen azt hiszik, hogy hallásra is használom.

Bizonyára másoknak is nagyon tetszik a külsőm, hiszen nemrég az a megtiszteltetés ért, hogy a bakonysárkányi iskola engem választott szimbólumául. Még a falra is felfestettek. Aki belép az iskola ajtaján, rögtön a képpemmel találja szembe magát.

Mivel általánosságban igaz, hogy elég bölcsnek tartanak az emberek, úgy határoztam írásra adom a tollam és ebben a naplóban megírom a velem kapcsolatos történeteket.

Az események úgy négy-öt éve kezdődtek. Az iskola diákjai és szülei megszavazták, hogy az intézmény Fekete István nevét viselje. Ez az író pedig egy igen tanulságos történetbe foglalta össze a nyolc generációval ezelőtt élt ősem életét. Hú egy folyóparti barlangban született, itt táplálták szülei, de mielőtt kirepülhetett volna, megjelent a barlangban az ember és magával vitte őt két testvérével együtt. Sokáig az emberek világában élt, de végül visszanyerte szabadságát.

Úgy gondolom, ez a megható történet és a ránk, baglyokra jellemző bölcsesség is hozzájárul, hogy a diákok felnéznek rám. Megformáztak agyagból is és a legjobban tanuló diákok képei közé helyezték el szobromat. Én lettem a központi szereplője a dicsőségfának. Szerencsére minden évben többen leszünk itt a fán. Még a számomra értelmezhetetlen digitális világba is bekerültem. Az iskoláról mindenféle dolgok olvashatók a számítógépeken, én pedig ott trónolok minden lap tetején. Ez ám a megtiszteltetés.

Hálából úgy gondoltam, ellátogatok az iskolába. Az egyik tavaszi napon izmos, erős, hegyes karmokban végződő ujjaimmal megkapaszkodtam a kerítés tövében álló fenyőfa ágán. Hiába vettem fel a rejtőzködő pózt, a gyerekek hamar észre vettek. Minden szünetben rohantak a fa alá, hogy engem nézhessenek. Egy kicsit fárasztó volt ez nekem, hiszen nem tudtam kipihenni az éjszakai zsákmányszerzés fáradalmait. Így aztán egyik este nagy szárnyaimmal lassan és nesztelenül szelve a levegőt visszarepültem a település széli lakhelyemre.

Úgy hallottam, a gyerekek sajnálták, hogy nem láthatnak már. Ezért aztán mindent összeszedtek amit csak otthagytam, még a kiöklendezett ételmaradékot is. Képesek voltak a henger alakú köpetemet szétszedni, vizsgálgatni. Csontot és szőrt is találtak benne. Nem csoda, hiszen az én emésztőnedvem a csontokat nem támadja meg. Ügyesen kitalálták, hogy korábban egy egeret ebédeltem. Emlékszem jól megdolgoztam érte. A hallásom és látásom is nagyban segített, hogy megtaláljam az eleségnek valót. Lábammal megtartottam, miközben horgas, éles, hegyes csőrömmel fegyverként bántam el vele.

Nagyon örülök, hogy ennyire figyelnek rám a gyerekek. Még a fiókáim is büszkék lesznek rám, amelyek a 4-6 szép fehér tojásból 28 napi melengetés után végre kikelnek.

Az unokatestvérem, aki nagyon dicsekvős, azt mesélte, hogy az iskola melletti templomtoronyban távolabbi rokonaim, a gyöngybaglyok élnek. Nem tudom hihetek-e neki, mert amikor arra repültem nem láttam ott senkit. Hamarosan utánajárok ennek a dolognak és leírom a naplómba.

Utóirat: Aki olvassa a naplót ne feledje, hogy mi erdei fülesbaglyok, szigorúan védettek vagyunk! Bár a bélyeg, amely ábrázol bennünket 390 Ft, a mi eszmei értékünk ennél sokkal több, 50.000 Ft.

Köszönjük a figyelmet!